

36

De stadsgezichten van Mark van Huystee

Mee kijken en wegdromen

Verveemdende kleuren, meerdere perspectieflijnen en een eindeloze hoeveelheid details waardoor je blijft kijken, en steeds meer elementen herkent. De stadsgezichten van Delftenaar Mark van Huystee spreken een breed publiek aan en hebben een duidelijk herkenbare stijl. Dit jaar verschijnt er een nieuw werk van hem, 'Zicht op vis', waarbij de Delftse Visbanken centraal staan. Blauww sprak met Van Huystee over het tekenen van een stad die verandert waar je bij staat.

Mark van Huystee had altijd al iets met tekenen. 'Zoals ieder kind eigenlijk,' vertelt hij. 'Maar waar andere kinderen op een gegeven moment stoppen met tekenen, bleef ik doorgaan, ook op de middelbare school en tijdens mijn studie Industrieel Ontwerpen. Ik volgde tekenopleidingen aan de Rietveld Academie en deed cursussen bij de Vrije Academie in Rotterdam en Den Haag. Ik vond het gewoon heel leuk.' We bevinden ons in Van Huystees werkruimte aan de Voorstraat, waar hij diverse giclées (kwalitatief hoogwaardige afdrucken) en originele tekeningen heeft staan. De meeste werken zijn groot, ruim 2 meter breed, en aan de Voorstraat heeft hij de ruimte.

Delftenaren kennen Van Huystee vooral van zijn stadsgezichten, maar die maakt hij pas een jaar of tien. 'Ik tekende vanuit mijn fantasie en later kwam daar het doelgerichte tekenen bij, om iets te ontwerpen. Dingen natekenen deed ik eigenlijk niet, dat vond ik vrij stompzinig. Tot ik zo'n tien jaar geleden besloot om juist domweg te gaan tekenen wat ik zag, op een aansprekende plek in de stad. In het begin waren het kleinere werken: Vrouwenregt, een detail van de Oude Kerk. Daarna ben ik met een panorama begonnen, omdat me dat zelf zo leuk leek en juist dát sprak de mensen aan. Omdat ze iets hebben met die plek, en dat herkennen.'

Verbonden Ik kijk naar de giclée van de Van Leeuwenhoek-singel die voor ons staat, met nog de huizen erop die blauw werden geschilderd voor ze werden gesloopt, en een zee van fietsen ervoor. En ik denk aan het fietstunneltje onder het spoor door (hoe vaak ben ik daar niet doorheen gefietst en gelopen?) en dat ik met de kinderen van mijn vriend verstoppertje speelde tussen de fietsen. Herinneringen hechten zich aan een plek. Dat het een tekening is en geen foto, maakt dat je beter gaat kijken en dat

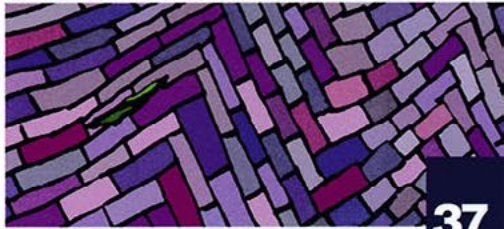
'Dingen natekenen deed ik eigenlijk niet, dat vond ik vrij stompzinig'

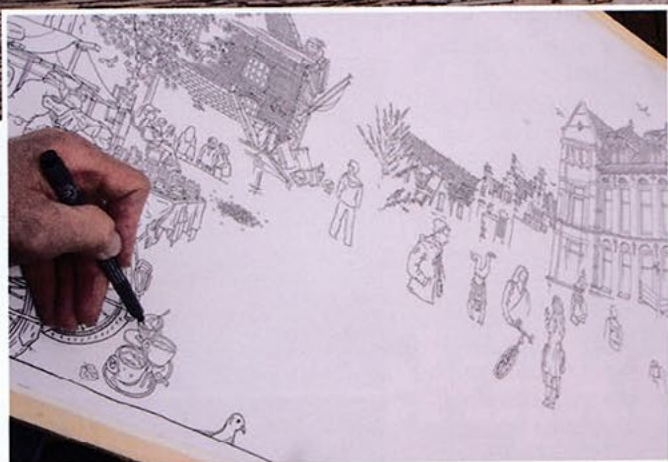
bepaalde details je ineens opvallen. Van Huystee krijgt de mooiste verhalen te horen bij zijn stadsgezichten. 'Vooral als een werk af is, maar ook als ik op locatie aan het tekenen ben.' Hoe gaat dat eigenlijk, dat tekenen van een stadsgezicht? Mark pakt een tekening in wording erbij, van de Grote Markt in Nijmegen. 'Ik begin bij iets wat mijn aandacht trekt. Vaak iets op de voorgrond, zoals hier deze fiets. Dan werk ik vandaaruit verder, zodat alles met elkaar verbonden is. In dit geval heb ik de boom waar de fiets tegenaan staat uitgewerkt en vanuit het bladerdak van die boom heb ik de bovenkant van de gebouwen getekend. Ik kan die gebouwen niet meteen tot de grond toe weergeven, want dan kan ik er niets meer voorzetten. Schetsen doe ik namelijk niet; elke lijn die ik zet is definitief. Aan de ene kant is dat spannend, want het moet direct goed zijn, maar aan de andere kant geeft dat rust. Als je met potlood en gum werkt, blijf je corrigeren, bijschaven en twijfelen. Die fase sla ik over. En ik hoef niets te verzinnen, ik teken gewoon wat ik zie.' Bij

dingen die stilstaan, kan ik me daar iets bij voorstellen, maar hoe doet Van Huystee dat met voorbijgangers? 'Ook dan begin ik met iets wat me opvalt: een bril, een tas, een sjaal. Als ik dat getekend heb, is de persoon in kwestie voorbij, maar dan is er wel weer iemand anders, en zo teken ik van ieder persoon een onderdeel. Soms heb ik wel twintig voorbijgangers nodig voor één persoon op de tekening.'

Hij pakt zijn tekening van de Wijnhaven erbij. 'Ik werk zo'n 60 uur aan één tekening, vaak verdeeld over drie maanden, waardoor er soms meerdere seizoenen te zien zijn. Deze tekening is in april gemaakt en hier zijn de bomen kaal en daar hebben ze blaadjes.' De stadsgezichten hebben wel iets weg van makelaarsfoto's die met een enorme groothoek zijn gemaakt. Dat komt doordat Van Huystee tijdens het tekenen met zijn hoofd draait, en zo diverse perspectieven in één tekening stopt. Dat werkt niet altijd: 'Ik heb wel geleerd dat ik de zichthoek niet groter dan 180 graden moet maken. Ik wilde een keer een tekening maken met Den Haag, Delft én Rotterdam erop, maar toen moest ik de spoorlijn zo vertekend weergeven dat het leek of er een knik in zat. Die tekening heb ik maar weggegooid.'

Aanspraak Krijgt Van Huystee veel aanspraak als hij zit te tekenen? 'Dat is afhankelijk van hoe ik zit. Als de mensen makkelijk over mijn schouder mee kunnen kijken wel. Wanneer ik bladeren aan een boom teken, kan ik best in de tussentijd een gesprek voeren, maar iets ingewikkelds zoals de straatklinkers van een brug, waarbij je rekening moet houden met het perspectief, de bolling van de brug én het visgraatmotief, dat vraagt al mijn aandacht.' Lachend: 'Dat doe ik dan even niet.'

38

Selfiestick Is hij in die tien jaar anders naar de stad gaan kijken? 'Dat zou je denken, maar nee. Wel als ik aan het tekenen ben, maar niet als ik door de stad loop. Daarvoor kom ik hier te vaak, denk ik.' De grootste verandering in die tien jaar, is dat Van Huystee steeds meer details is gaan tekenen. En hij laat niets weg. 'Ik wil juist de stad laten zien hoe die is, en mensen de schoonheid in laten zien van details, ook van details die in het straatbeeld lelijk worden gevonden, zoals die scheve paal op de Markt of een stuk zwerfafval.' Dat de wereld in die tien jaar is veranderd, zie je bijvoorbeeld terug in de selfiestick, die nu ineens opduikt in het straatbeeld en dus ook in de tekeningen. Andersom zie je op de vroegere stadsgezichten elementen die er in het echt niet meer zijn. De genoemde Van Leeuwenhoeksingel is een extreem voorbeeld (op de plaats van de gesloopte huizen staat nu het nieuwe station-en-stadskantoor) maar op het stadsgezicht van de Markt valt me op dat de getekende pollers inmiddels weg zijn.

Inkleuren Nadat hij het stadsgezicht met de hand getekend heeft, scant Van Huystee het in. Vervolgens gaat hij de tekening op de computer inkleuren aan de hand van foto's die hij maakte op een

moment dat het licht goed was. Dit inkleuren doet hij ook zelf. 'Voor een ander project heb ik dat een keer door iemand anders laten doen, maar die had een andere stijl.' Op de computer inkleuren doet hij vooral omdat het praktisch is. 'Ik moet er niet aan denken om dat ook nog met de hand te doen.' Heeft hij wel eens meerdere versies met andere kleuren overwogen, een dag- en nachtversie bijvoorbeeld? 'Nee, nog niet. Wel heb ik met de tekening van de Van Leeuwenhoeksingel gehad dat bij de proefprint de lucht te donker bleek. Toen leek het alsof de tekening 's avonds gemaakt was, waarbij de voorgrond was uitgelicht door felle bouwlampen.'

'Elke lijn die ik zet, is definitief'

Daags na het interview schiet me een vraag te binnen die hier eigenlijk niet mag ontbreken: als je zo in de buitenlucht werkt, heb je dan niet het risico dat er een vogel eh... iets op laat vallen? Via e-mail laat Van Huystee weten dat dit inderdaad wel gebeurt: 'De tekening waar ik nu aan werk is flink ondergescheten en er is een bak koffie overheen gegaan. Geen probleem, ik teken dan gewoon door en die troep verwijder ik later digitaal.' ●

Meer lezen over de stadsgezichten van Mark van Huystee, of op zoek naar een origineel Delfts cadeau? Kijk dan op: www.stadsgezichten.info